

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 39

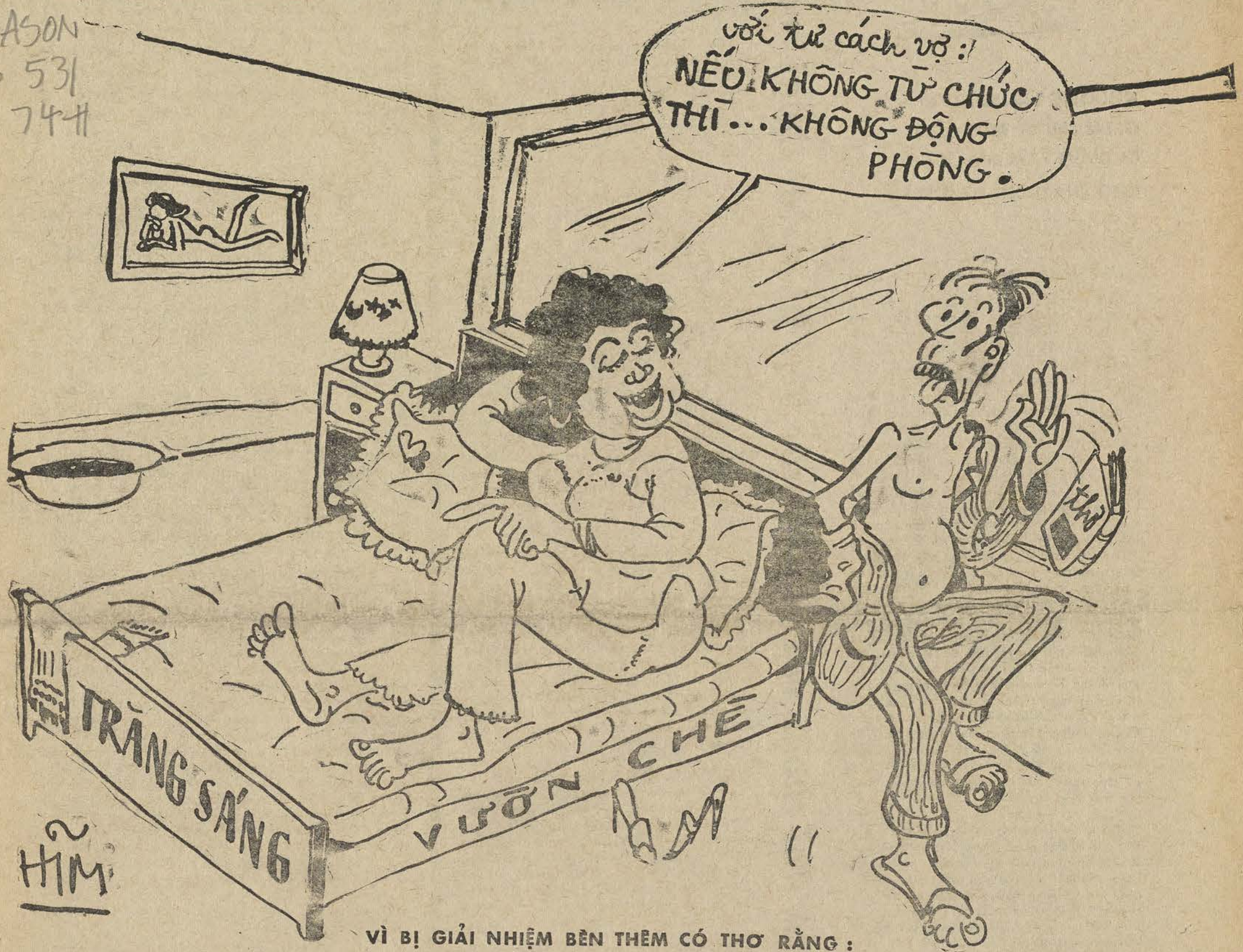
10 tờ

Tuần lễ từ 27-9
đến 4-10-1968

Chủ tiệm kiêm đầu bếp : MINH VỒ

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON O ỚNG NÓI : 91.905

WASON
DS 531
C 744

HIM

VÌ BỊ GIẢI NHIỆM BÈN THÊM CÓ THƠ RẰNG :

MÌNH VỀ TA CHẰNG CHO VỀ
TA NĂM VẠT ÁO TA ĐỀ BÀI THƠ

THƠ RẰNG : MÌNH QUÁ KHÙ KHỜ
SAO KHÔNG TỪ CHỨC LẠI CHỜ ĐI ĐOANG.

BA MƯƠI SÁU KIỂU HUỀ BÌNH CÓ LẺ

"Không chấp nhận mỗi người dân, mỗi đoàn thể là một giải pháp hòa bình". Đó là lời tuyên bố của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu tại Nha Trang mới đây. Lời tuyên bố có vẻ, khó hiểu. Khiến một số dư luận tưởng rằng chính phủ muốn độc quyền... hòa bình! Theo đồng nghiệp Xây Dựng (số 1387 xuất bản ngày 21-9-1967), ngay sau khi Tổng thống tuyên bố như trên, Xây Dựng đã cử nhà báo Xuân Dũng (kiện trưởng của Xây Dựng đó, XD, mở lỵ) đi màn cuộc phỏng vấn và một nhân vật trong giới thân cận Tổng thống cho biết "không chấp nhận mỗi người dân một giải pháp hòa bình, mỗi đoàn thể một giải pháp, không có nghĩa là một sự cấm đoán phát biểu ý kiến, góp ý kiến giữa nhân dân và chính quyền trong mọi vấn đề liên quan tới vận mệnh đất nước..

Vấn theo Xây Dựng, nhân vật kia còn quả quyết : " Tổng thống

không hề có ngụ ý cấm đoán cá nhân hay đoàn thể phát biểu những ý kiến xây dựng nhất là trong vấn đề Hòa Bình được coi như niềm khát khao mạnh mẽ của nhân dân Việt Nam. Không những không có sự cấm đoán, Tổng thống còn kêu gọi sự tiếp tay của nhân dân và các đoàn thể trong công cuộc tìm biện pháp văn lời hòa bình, kiến thiết xứ sở... Mỗi công dân và mỗi đoàn thể có quyền góp ý kiến với chính quyền. Và chính quyền vẫn sẵn sàng đón nhận những ý kiến đó để, nếu cần, so sánh, gạt lọc, đúc kết thành một giải pháp hợp với ý nguyện của toàn dân. Sở dĩ có lời tuyên bố của Tổng thống là vì giới thẩm quyền lãnh đạo muốn nhấn mạnh rằng lập trường hòa bình hiện thời là lập trường đã được Lương viện Quốc hội đại diện cho toàn dân (tức là lập trường của nhân dân) chấp thuận. Hành pháp có nhiệm vụ theo đuổi

lập trường đó, không thể chấp nhận một lập trường nào khác.

Nếu quả thật nhân vật nó đã « anh tặc pờ rết tề » đúng phúc với ý muốn của lời tuyên bố của Tổng thống thì, dù là tờ báo đời lập ra rít, tôi thành thật đồng ý với Tổng thống (về một quan điểm hòa bình thôi, còn thì hạ hồi phân giải). Lời tuyên bố của Tổng thống ở Nha Trang nhằm cảnh cáo và chặn đứng những phong trào, đoàn thể sắp phổ biến lập trường hòa bình của họ trước dư luận quốc tế, cái thứ quốc tế dui diếc để tin rằng đoàn thể nào cũng nhân danh miền Nam mà bày tỏ lập trường. Điều thứ nhất là đoàn thể Giao Chi nào cũng thích xập xị xập ngầu, nếu lập trường của mình đề đồ vạ cho lập trường của nhân dân miền Nam. Chúng ta đã thấy các đoàn thể Giao Chi xuất dương hay các chính khứa... lưu vong và du hí thường tìm tới mấy tay các ké U Thant,

Harriman. Mc Carthy vẫn vẫn đề nêu lập trường hòa bình của nhân dân miền Nam ! Chúng ta dèch chịu nổi. Lời cảnh cáo của Tổng thống, nếu tôi không lầm, còn nhằm nói khẽ mí lỵ phái đoàn Phật Giáo Ấn Quang sắp xuất ngoại bắt con chim bồ câu trắng cho Giao Chi.

Không thể chấp nhận mỗi đoàn thể là một giải pháp hòa bình. Vì, chấp nhận, chúng ta sẽ có ba mươi sáu kiểu hòa bình có lẽ. Rồi rồi rồi, con chim bồ câu trắng nó đậu trên mái Nhà Hát Nhớn, các đoàn thể xúm quanh kẻ công. Tôi dụ nó về, tao dụ nó về, như cái hoạt cảnh kẻ công cách mạng 1.11.1963. Thì buồn thấy mẹ. Thì lại có chiến tranh vì hòa bình cho mà coi.

THẬP THÀNH

(Trang quốc mẫu Giao Chi)

KHI ÔNG LANSDALE Ở GIAO CHỈ VỀ MỄO BÀN CHUYỆN TAM GIÁC CÂN CHO GIAO CHỈ ĐAU KHỔ

(Bài này đổi thời nhà nước... Cờ Hoa)

Ông Lansdale mà, vì lý do chậm tiến, đổi khi nhất báo xuất bản ở Sài Gòn cứ sắp nhằm L thành S, khiến kẻ địch thích biết tên tuổi các chính khách Mỹ như tôi đây đã đọc là ông... Sáng đan, vừa đưa ra một giải pháp tam giác cân cho vấn đề Giao Chỉ. Khi vừa sang Giao Chỉ, người ta kỳ vọng nơi ông Sáng đan với chính sách xây dựng nông thôn của ông bao nhiêu thì nay người ta thất vọng nơi ông với cái giải pháp tam giác cân bấy nhiêu. Ông Sáng đan lê giầy dép về nông thôn Giao Chỉ không làm nên cái trò trống gì cả. Tưởng ông phải buồn đau mới là người có liêm sỉ. Đàng này, mặc áo rách hồi hương, ông đã không chịu «uống rượu tiêu sầu» mà còn lết giầy dép dơ bẩn vào chính trường Giao Chỉ. Giải pháp trái độn của ông đúng là giải pháp... xăng đan! Bởi vì, trước ông Sáng đan, nhiều kẻ đã bàn tới. Nhưng dân Giao Chỉ coi cái sự trái độn như cứt chó khô, chả ai thèm bàn tán. Nay ông tung cái giải pháp giầy dép của ông nhằm ngày lịch Tam Tông Miếu ghi là ngày, tốt. đài V O A., cái miệng của nước Cờ Hoa lại nhai bình luận nên những kẻ thân Mỹ hí ha hí hửng, tưởng là sẽ nắm quyền hành ở vùng trái độn đến đít rồi. Báo chí, Giao Chỉ bình luận om sòm. Chống đối có. Lơ lửng con cá vàng có. Một nhật báo còn mở cả phát phòng vấn, ghi nhận những ý kiến kỳ không ông kỳ đã, kỳ đã cha các ké, các ké mẹ kỳ không của mấy tay nghị viện đô thành!

Tại sao chúng ta cứ om sòm những xì ngầu mỗi khi có một chính khách Mỹ xia mồm bàn chuyện nước ta giữa cái lúc mà chúng ta khoát vén môi lên đặt vấn đề chủ quyền quốc gia? Cái sự những xì ngầu của dư luận chứng tỏ rằng chúng ta lệ thuộc mong xừ Cờ Hoa kỹ quá. Các mong xừ vừa tuyên bố là chúng ta ngờ những lời tuyên bố giầy dép ấy nó quyết định số phận của dân tộc ta. Vấn đề đặt ra ở đây là, đã một lần bị chia cắt đất nước, đã một lần nhỏ máu mắt, chúng ta có chấp nhận thêm một lần chia cắt nữa không? Lịch sử Giao Chỉ không thể ghi thêm những trang diễn tả sự di cư của những người dân Việt Nam không thích sống ở vùng trái độn. Nhưng không chấp nhận không có nghĩa là «không» bằng cái lỗ miệng. Muốn không chấp nhận bất cứ một giải Pháp chó đẻ nào nhằm chia cắt thêm một lần nữa quê hương ta, chúng ta phải mạnh. Sức mạnh đòi hỏi một ý chí. Ý chí đòi hỏi sự đoàn kết. Sự đoàn kết đòi hỏi sự có liêm sỉ của cả Lập Pháp lẫn Hành Pháp và các đoàn thể, đảng phái, phe nhóm ở miền Nam tự do. Sự liêm sỉ giải thoát cho dân tộc ta mọi tệ trạng cổ đăm ăn xôi, tham quyền cố vị, tham những thói nát, bắt tài vô tướng, thọc gậy bánh xe... Có liêm sỉ sẽ biết thất lưng buộc bụng (không thích mặt trời trán bóng xuất ngoại giải độc), tự lực tự cường. Đờ, nếu không thoát được cái bóng râm oan nghiệt viện trợ thì cũng đỡ bị khinh miệt. Và những thứ như Lansdale, đừng hòng đặt tam giác cân vào mặt chúng ta.

minh vô đổi thời với nhà nước bẹp phụ đổi thời với nhà bẹp

Tranh của Con Ong kỳ này, Hím đã vẽ sai ý của anh em tòa soạn. Đáng lẽ, chuyện «Trăng Sáng Vườn Chè» phải được diễn tả theo hai nghĩa. Nghĩa thứ nhất:

— Với tư cách người vợ thường tình, muốn chồng dai phòng trong sự «tiểu huyệt» thì «Nếu không từ chức thì không động phòng»

— Với tư cách người nghị sĩ cái, muốn chồng làm Tổng trưởng le lối ánh đèn dầu thì «Nếu anh từ chức thì không động phòng»

Hím chỉ diễn tả một nghĩa. May quá, khi Con Ong lên khuôn, được tin giáo sư Nguyễn Minh Trí thay thế ông Tổng đốc niên (Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên) bị giải nhiệm, tòa soạn bèn cử Nã Cầu đề thêm mấy câu thơ «cỏ kim hòa diệu»:

— Minh về ta chẳng cho về
Ta năm vạt áo ta đề bài Thơ
Thơ rằng: Minh quá khứ khờ
Sao không từ chức lại chờ... đi đong

Nhân tài xứ này như lá mùa thu, như cỏ ở đời trọc Bình Định, ông Nguyễn Văn Thơ sẽ có ngày trở về Bộ Văn Hóa Giáo Dục như một chiến sĩ văn hóa vì ông đã chế ra thứ thuốc «bê ni xi nin» trị bệnh «đi điếm hóa tú tài». Đó là chuyện hồi sau. Trường hợp ông bị giải nhiệm đáng để cho những kẻ đã hững những mũi tên tâm thuốc độc của nhân dân về các vấn đề công ích như đèn đóm, đường xá, cống rãnh suy nghĩ và tự xét. Vì phú quý, vinh hoa, người ta có thể nướ mắt cho viên Đổng lý của mình làm tài xế cho quan lớn để được ngồi lại chức Tổng trưởng, nhưng phải làm được việc. Khi không làm được việc công ích cho dân lại còn mang tiếng đớp hít thì không xứng đáng đi xe Mercedes 230 S bóng nhoáng của nhà nước nữa.

Dân chúng đã khinh bỉ, ghê tởm, tưởng những người anh em chó đánh bóng thêm cái trán nữa. Xê ra cho người khác làm việc chứ. Người anh em hãy chứng tỏ một chút liêm sỉ xem nào. Từ chức gấp kéo lại bị giải nhiệm thì vô mặt. Với đức độ và lòng thiết tha phục vụ quê hương, Thủ tướng sẽ lượng dân những cơn tôm ướp vắt vào thùng rác. Thủ tướng đã loại tôm ướp và sẽ còn loại tôm ướp. Hồi những cơn tôm ướp giả hình làm tôm tươi, hãy còn thì giờ cho các người a la rú. «Về đi thôi, Hân quân kia rồi!»

KỶ SAU: Nhân hai câu thơ của Tân Đà:
— «Vấn minh «Giao Chỉ» trời thu sạch
Này lúc cương trường đảo ngược ru»
Sẽ bàn về một hiện tượng «lông vịt» góp công góp của vào nền văn học nghệ thuật Giao Chỉ. Sau những phùa ghé Bộ Ngoại Giao, Văn Hóa Giáo Dục, Công Chánh và Giao Thông Vận Tải, Con Ong sẽ «hỏi thăm Kinh Tế có nhà hay không». Con Ong gửi thư tuyên chiến trực đó. Hãy phòng thủ đi!

NHỮNG KẺ ĐÃ HỨNG TÊN TẮM THUỐC ĐỘC CỦA NHÂN DÂN HÃY NGHĨ VỀ TRƯỜNG HỢP NGUYỄN VĂN THƠ MÀ TỰ XÉT ĐI LÀ VỪA

Chuồng Chó lại tung ra hai đầu hiệu mới:
— Tốc vạy chống Cộng.
— Phán quân chống Cộng.

Hai đầu hiệu này không thể không đi vào lịch sử chống Cộng ở Giao Chỉ. Sau khi ở hậu phương các chính khách đã chống Cộng bằng mồm, bằng nước bọt mà nền chiến thắng còn xa như dĩ vãng, Chuồng Chó chủ trương chống Cộng bằng «gậy gộc, bẻ hê» và nước dãi. Mà nước dãi có vi trùng lậu càng chóng kết thúc chiến tranh. Một kinh nghiệm «chơi bữa» của ông chủ tịch Hội Đười Ươi cũng được nêu ra giữa đại hội. Kinh nghiệm này rất hữu ích cho kế hoạch gia đình. Từ kinh nghiệm «chơi bữa», đại hội thảo luận gần đủ ba mươi sáu vấn đề và quên mẹ nó vấn đề chống Cộng. Thì nhà báo Phong Ngựa bỗng nhớ ra đề cảnh giác mọi người.

Giữa lúc đó, bỗng lù dù xuất hiện một anh trông rất mất dạy Anh này vừa nhập tịch làng báo Giao Chỉ Bút hiệu của anh ta là Phúc Ngáp. Anh Phúc Ngáp chủ nhiệm nhật báo «Nhà Thờ», một nhật báo đã quẳng cáo tùm lum tia lia là «báo của những người không bỏ phiếu cho Ngô Công Đức». Chả hiểu Phúc Ngáp có mối thù gì với ông dân biểu Ngô Công Đức, chủ nhiệm nhật báo «Tin Sáng», một nhật báo «của những người không bỏ phiếu cho liên danh Thiệu-Kỳ» mà hân ta đã viết một xê ri bài văn bất thành cú đề tuyên ngôn cái sự hân ta không bỏ phiếu cho Ngô Công Đức.

Nhật báo «Nhà Thờ» bán được nhờ Phúc Ngáp phá lệ làng, bán 5 tờ 12 trang in lèo lèo thêm «tặng phẩm xanh đỏ tím vàng». Do sự bán được mà bút hiệu Phúc Ngáp ra đời. Phúc Ngáp không thể hiểu được rằng những tặng phẩm in gói đẹp của hân, độc giả đã mua về để cho con nít ia lên. Tặng phẩm thường in khổ nhỏ giấy dày không thấm nước mau, rất tiện để gói một bãi cứt. Và 12 trang báo dềch cần đọc, bán kỹ đã đủ lãi rồi. Cái thời mua báo có tặng phẩm cóc nhái đem về dăn trường đã tịch. Bây giờ, mua tặng phẩm chỉ để gói cứt.

Nhưng Phúc Ngáp không chịu hiểu vấn đề đó. Hân vốn là một thứ «petit chose». Nhờ mà tổ phát, hân đặc cử vào Hội Bài Trừ Lậu, Tim La, Lục Cù Đình Tiên Pháo (trường được gọi tắt là Hội Lậu Tim La). Là hội viên của Hội Lậu Tim La, người ta được quyền bắt khả xâm phạm mình mẩy. Nói cho dễ hiểu, bác sĩ Bạc Hà hay bất cứ cơ quan chống bệnh lậu, tim la, lục cù đình tiên pháo nào cũng không được quyền khám Phúc Ngáp để đưa hân đi lục xì. Phúc Ngáp trường Hội Lậu Tim La của hân hách lăm. Trí trường tượng của Phúc Ngáp lại phong phú. Hân dám so sánh sự bất khả xâm phạm của hân mí lý sự bất khả xâm phạm của dân biểu Ngô Công Đức. Và Phúc Ngáp thấy dân biểu Ngô Công Đức ra báo phát tài vì bán rẻ, có tặng phẩm và quẳng cáo «báo của những người không bỏ phiếu cho liên danh Thiệu Kỳ» nên Phúc Ngáp cũng noi gương dân biểu Ngô Công Đức, xuất bản tờ «Nhà Thờ» rập đúng khuôn, mẫu tờ «Tin Sáng», chỉ khác là «Nhà Thờ». Báo của những người không bỏ phiếu cho Ngô Công Đức. Cuộc đời ái tình và sự nghiệp của Phúc Ngáp ra sao, đoán coi hồi sau sẽ rõ, nếu như hân còn cứ nhai những nhĩ nhĩ trên tờ «Nhà Thờ» của hân.

Nhà chủ tịch Hội Tu Xuất thấy có một anh cà lơ thất thểu xông vào đại hội đâm ra sợ anh này sẽ dờ dờ khôn lặn là «cường hiếp» chị em Chuồng Chó nên vẹo nhà báo Phong Ngựa một phát:

- Thăng khốn nạn nào đó?
- Phong Ngựa bô bô:
- Phúc Ngáp đấy mà.
- Hân to tiếng:
- Ông chủ «Nhà Thờ» đi đâu đó?
- Phúc Ngáp nói:
- Nghe báo có đêm không ngủ ở đây, tôi mò

xuống làm phóng sự.

Nhà báo Phong Ngựa bèn làm một cuộc giới thiệu Phúc Ngáp, lập trường «Nhà Thờ» của hân với mọi người. Có Thập Thành hỏi:

— Tại sao anh lại đổi lập với ông Ngô Công Đức. Ông ta là cái quái gì mà anh phải đổi lập. Theo tôi, thay vì anh đề ở mặng sét «tờ báo của những người không bỏ phiếu cho Ngô Công Đức» anh viết «tờ báo của những người bán tội mọi miệng» có lẽ nó nhiều ý nghĩa hơn.

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

Phúc Ngáp lắc đầu.
— Không được, cái mộng của tôi nó bị lằm.
Phong Ngứa phá bình:
— Hội Chủ Báo Giao chỉ chửi bố mày kỹ quá nhỉ? Thăng « Tú Nốp tôi » nó coi mày như đứa con hoang trong làng báo.
Phúc Ngáp xoa tay,
— Tao xuống nước rồi. Nghỉ một ngày và bán đúng ta ríp của Hội.
Trang quốc mẫu Thập Thành hỏi:
— Anh định làm một phát tường thuật?
Phúc Ngáp nham nhở:
— Đúng. « Nhà Thờ » là cơ quan ngôn luận của diêm mờ lỵ.
Thập Thành phạng liễn:
— Anh nhầm rồi. Cái thứ báo của anh chỉ nên đăng Hồi Ký của người Thích Một Giác và thơ của bà thi sĩ Mộng Thoi. Chúng tôi không thích anh viết gì về chúng tôi, e rằng nó bần cả cửa mình chúng tôi.

Phúc Ngáp sừng sộ:
— Này, tôi ở trong Hội Lâu Tim La, tôi có được hưởng cái quyền bất khả... lực xì, tôi lại là nhà báo, tôi có quyền viết tất cả mọi vấn đề...
Thập Thành cười gằn:
— Đồng ý. Nhưng anh đêch được quyền hành nghề ở Chuồng Chó.
Phúc Ngáp gân cổ:
— Tại sao, tại sao?
Thập Thành nhún vai:
— Tại vì cái miệng anh, cái ngòi bút của anh nó bần hơn cả trôn nhà thia những ngày Bộ Nước Nôi cúp nước. Anh cút cha anh đi! Với Thập Thành này, anh đừng dờ cái giọng bất khả xâm phạm... lực xì của anh.
Phúc Ngáp phú linh ngay. Phong Ngứa gãi dùi soàn soạt:
— Mẹ bố con nhà Phúc Ngáp, nó làm đứt quãng sự chống Cộng bằng nước đá của chúng ta. Nào, hãy

bàn tiếp vấn đề chống Cộng bằng nước đá.
Chỉ sĩ Minh Vô mờ mản:
— Ông Săng đan vừa mới tìm ra một giải pháp mới cho Giao Chỉ ta đó.
Nhà văn Hồ Lô kê ngay:
— Ôi dào, cái giải pháp trái độn cũ mềm rồi. hay hóm chớ gì. Ông Săng đan muốn chia cắt thêm Giao Chỉ một lần nữa để biến nước ta thành cái tam giác cân.
Hồ Lô cảm khái:
— Ôi, đất nước thân yêu của ta, đất nước bốn nghìn năm văn hiến của ta, hai đầu phình ra, giữa thắt lại tương trưng cho cái độn gánh, gánh hai cái thùng lạc hậu, chậm tiến, thối nát, ăn cắp, cố đấm ăn xôi, xuống đường hoan hô đã đảo, thù ất mà dân đen là kẻ gánh hai cái thùng đó. Nay cái độn gánh sẽ mất. Cái thùng Cộng Sản Bắc Việt, cái trái độn Trung Việt, cái sọt quốc gia Nam Việt. Rồi chúng nó còn chử tương chia cắt quê hương ta bao nhiêu lần nữa đây?
Hồ Lô không nín được phần nộ, văng bậy:
— Đ.m. Cộng Sản, đ.m. Tư Bản. Chúng mày là đồ khốn nạn hết!
Phong Ngứa đây lòng ái quốc:
— Đái vào mặt chúng!
Minh Vô hét:
— Hãy đá bằng nước đá tìm la! Rồi đây chúng ta sẽ phải tốc váy, phánh quần chống cả Cộng Sản lẫn Tư Bản, đồng bào ơi!
Trong chốc lát, khí thiêng sông núi, hồn tổ quốc đã nhập vào những đôi mắt của những nhân vật nham nhở nhất cuộc đời. Tổ quốc biết lắm chứ, cái hiện tình này, tổ quốc chỉ còn trông cậy vào lũ dưới uoi và dĩ điếm, ma cô đang tốc váy, phánh quần chống Cộng.

(KỲ SAU TIẾP)
NHẮN TIN
X.Y. Saigon.— Xin lỗi nhiều vì không có thì giờ qua tòa soạn nên thư bị bóc xem trước. Cảm động lắm. Đừng gí kín tâm sự. Hãy tới gặp đi. Đối lập là phải chấp nhận những oan trái. Hiểu gì không?

TRONG HO NGOÀI LÀNG...
MỒ BÁO rêu rao

« Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mân càn ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vàng lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắpđôi nơi»

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

BỘ NGOẠI GIAO
HỌC BÁO CON ONG

Bộ Ngoại Giao vừa mới ra một phát thông cáo. Nội dung phán rằng: Từ nay, tất cả những người sang Huế Kỳ tu nghiệp hay học tập, đều phải qua một khóa huấn luyện chính trị để thông suốt đường lối chính trị của Giao Chỉ và của Huế Kỳ.

Cách đây không lâu, trang nhất của Con Ong đã đăng một bài «Mỗi người dân Giao Chỉ xuất ngoại là một ông đại sứ». Nội dung của bài báo giống hệt với tinh thần thông cáo của Bộ Ngoại Giao. Bọn Con Ong khoái tí lắm. Ít ra, Bộ Ngoại Giao đã biết nhún nhường bằng cách học hỏi bọn Con Ong. Ngu dốt thì phải học. Và đó là một hành động phi thường của nhà nước. Những kẻ đáng khinh miệt là những kẻ ngu dốt, người ta dạy khôn, đã cóc chịu nghe, còn để tâm thù vật. Không ai dám xác như Cao Bá Quát sau Cao Bá Quát và trước Cao Bá Quát. Đất nước chỉ sáng sủa khi mỗi công dân tự cho mình còn ngu dốt, cần học hỏi. Những đứa tưởng mình là cái rốn của tổ quốc đều đã đưa tổ quốc về... Chứ lá!

Ông Tổng trưởng Trần Chánh Thành xứng đáng nhận lời khen của Con Ong (ít khi khen ai lắm đấy nhé). Những vụ bê bối ở Bộ Ngoại Giao không phải do ông kém lãnh đạo mà do cái đảng Mafia đã làm ông tối tăm mắt mũi. Đến nỗi ông phải phe lờ những câu hỏi của Con Ong. Tội nghiệp ông Thành. Thôi, ông nhé, ông đã thụ giáo Con Ong thì ân oán giang hồ kể như xong. Nhưng đừng quên câu «nhất tự vi sư, bán tự vi sư» mà cuộc đời chề bỏ.

ĐỪNG LÀM THẾ,
MINH ĐĂNG KHÁNH

Chương trình Gió Khơi trên Truyền Hình Việt Nam tuần qua, đáng được cổ vũ, khuyến khích. Tôi mãn trình diện nhờ con Minh Đăng Khuê, chú oắt vừa ăm về cho bố mẹ chú và quê hương cơm cối một cái giải thưởng hạng nhất hội họa nhi đồng quốc tế, cô giáo mới hỏi:

— Tranh của em đâu?
Nhờ con Minh Đăng Khuê lục tung túi áo, túi quần mà không thấy. Sau rút, chú bé cời khuy áo ngực, lôi ra một bức tranh. Cô giáo ngạc nhiên:

— Sao em cắt kỹ vậy?
Nhờ con Minh Đăng Khuê đáp:
— Thưa cô em phải cắt kỹ, để hở ra là có kẻ thường. Ở Giao Chỉ đồng kê bắt tài chuyên rình đề thường sáng tác của thiên hạ lắm a!

Đừng thêm làm thế, Minh Đăng Khánh. Ta biết nhà người còn cay cú vụ «xê na rít» Lê Huy Linh Vũ thường truyện phim HẠ CẢNH của nhà người. Nếu còn cay cú, hẳn học, đừng sợ mang tiếng thù dai hay đánh kẻ ngã ngựa, ta sẽ phạng giùm cho. Còn Minh Đăng Khuê, hãy để cháu nó vẽ và sống với thế giới hồn nhiên của nó, Đừng, đừng bao giờ dạy con nít hẳn học, cay cú. Như ta đây, nhiều kẻ thấy ta theo luật giang hồ mà «ân oán» vài hàng với người Chu Tử, đã can ta ghê quá. Ta xin nghe, xin nghe. Nhưng hể ta đọc thấy một giòng chữ xéo ta, ta sẽ đêch sợ mang tiếng nữa, ta kể hết mẹ nó mọi huyền thoại quanh cuộc đời người làm báo tự xưng mình hách nhất nước! Chúng ta cứ việc cay cú, căm thù. Người đồng ý thế không, Minh Đăng Khánh, bạn vàng của ta?

KINH NGHIỆM «MỐC» CỦA
NHÀ DÂN BIỂU
PHẠM CHÍ THIỆN

Những người quân tử không nên vào hạ viện nữa Do đó, quần bầu cử bỏ túc ở đơn vị 2 Sài Gòn chỉ có một anh đại đột là anh Lâm Tuấn Lâm nhào ra. Còn rất bá láp. Bà già nạ dòng Trần Kim Thoa đặc cử là hợp

với lẽ trời. Đa có Kiều Mộng Thu, cần có Trần Kim Thoa. Cũng như, đa có ông thầy chùa Thích Hộ Giác, cần có nhiều «lá đa» ở sân chùa. Ông dân biểu Phạm Chí Thiện, nếu là kẻ thức thời, tất phải hiểu điều đó. Đăng này, đã không thức thời, ông Thiện còn «đánh» bà Thoa bằng kinh nghiệm «mốc» của ông.

Chả là, một năm về trước, khi tuyên bố kết quả ở đơn vị I Gia Định, ông Phạm Chí Thiện để nghe thấy tên ông. Ông ta đã buồn nẫu người, toan ca bài «đi ta buồn ta đi lang thang bởi vì đau». Bất ngờ, mấy hôm sau, đang nằm than thân trách phận, hợp ca điệu tặc lưỡi với bầy thạch thùng trên nóc nhà, ông hay tin ông được «mốc» lên số cuối cùng của người đặc cử. Thế là ông trúng số độc đắc cá cược 4 triệu không kê phụ cấp xuất ngoại và «phơi dờ rút».

Dư kinh nghiệm «mốc», hôm nay ông Phạm Chí Thiện muốn «mốc» người nào đó để đẩy bà Thoa đi chạng? Mồ này có lời khuyên đó Vì, bà Thoa như cái miệng lọ mớ to to bở mà ông Thiện chỉ là đuôi con chuột. Sức mấy ông Thiện «đánh» nổi bà Thoa. Họa chăng là... «mốc»!

ÔNG LÁI PHÁO TRẦN HỮU
QUỲNH BUỒN MƯỜI LĂM
PHÚT

Nhật báo chim cu Hòa Bình chưa được tục bản. Nhà nước còn xét lại cái đã. Thế là ông lái pháo Trần Hữu Quỳnh kể làm «ma nớp» cổ đạo Trần Du đã buồn mười lăm phút. Mồ Báo quả thật «không hẳn thù». Chu Tử hung hãn gì lắm. Nhưng rất tởm một thằng núp dưới ống quần Chu Tử. Mồ Báo muốn xem Chu Tử giải nghệ để thăng nhô làm nghề gì. Ai cho nó làm báo. Nó viết cái tin chia buồn còn đâm đũa lồi chính tả. Được cái chịu nghe chửi nên nó khâm khá. Và giờ đang ở cái thế chuột sa hũ gạo.

Trình bà con làng nước hay:
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỢI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

ĐỀ THI CỬ LẦN CỦA BỘ GIÁO DỤC ĐÃ ĐƯỢC CÁC SĨ TỬ CON NÍT MÀN ĂN NHƯ THẾ NÀO ?

Trong kỳ thi «Tú Tài đi điểm» vẫn còn trong vòng điều tra, Bộ Giáo Dục của Bác Sĩ Thơ lại bị thêm một vết đau điển. Đó là vụ đề thi vô đề thất.

Chả hiểu có phải ông ra đề thi muốn xô Bác Sĩ Thơ hạ xi và Bộ GD hay không, mà đi ra một đề thi như sau :

«Trương thuật lại một buổi chiếu vô tuyến truyền hình của đài Việt Nam (ở tư gia hay nơi công cộng).»

Trò thích nhất chương trình nào của đài ? Cho biết ý kiến cùng những ước vọng riêng của trò về chương trình ấy.»

Cái đầu đề thi kể trên nó «thối» cả từ hình thức lẫn nội dung.

Về hình thức, tác giả đã dùng quá nhiều danh từ khó như : Trương thuật, tư gia, ước vọng v.v... Tại sao không dùng chữ «nôm» như «kể lại» «nhà riêng», thay cho «Trương thuật» và «tư gia», là những danh từ Hán-Việt. Báo hại có thí sinh hiểu ba chữ «Trương thuật lại» là : Thăng Trương kể lại. Có đứa gặp hai chữ «tư gia» trong đầu bài bắt tả cái nhà, thế là hì học tả một căn nhà của tư nhân có vườn hoa, có hàng rào v.v...

Về nội dung còn «khến lộn» hơn nữa, vì đầu bài bắt tả một chuyện đa số thí sinh không hề biết. Vô tuyến truyền hình là một bộ môn nịnh hót, mới du nhập vào Việt Nam được trên vài năm là một phương tiện giải trí bực mình của các gia đình khá giả. Con nít nhà nghèo chỉ có thể thưởng thức bằng cách «đánh đu cửa sổ», nếu nhà giàu quên đóng cửa sổ. Thế mà bây giờ ra đề thi bắt kể chuyện vô tuyến truyền hình, thì có khác gì ra điều kiện : «Chicó con nhà giàu mới được dự thi vô đề thất».

Vì biết rằng, với cái đề thi kỳ cục kể trên, thế nào cũng có nhiều bài làm tuyệt tác, nên bên báo đã cử thẳng phái viên Ma Tật tới chực ở một trung tâm đường Trần Hưng Đạo. Hết giờ thi Việt Văn, thẳng Ma Tật xông vào các phòng thi, lượm giấy pháp đem về, và đọc được những áng văn chương bay bướm như sau :

Một thí sinh thuộc loại «cây cải lương», đã tả như vậy :

«Cứ mỗi tối thứ sáu, em lại được má dẫn đi coi ở nơi công cộng. Tối nọ, em đã thấy đám đông tụ họp chung quanh mấy truyền hình. Người thì la hét, chen nhau. Ai cũng cố kiếm chỗ đứng coi cho rõ, nên chửi nhau, đánh nhau có người tụt cả quần. Có gia đình mang cả chiếu ra trải ở lề đường ngồi mà xem. Khi về vô đít bôm bốp, gọi nhau ới ới, khiến những người ở lại coi đoạn kết chửi thề vung vít. Trong khi người đứng coi chửi rủa âm vang, thì mấy truyền hình cũng la hét, mà nào có lại với đám đông, vì ở truyền hình chỉ có một cái miệng, mà ở dưới cả trăm cái miệng.»

Một thí sinh khác, cũng thích cải lương, viết ở phần ước vọng như sau :

«Ước vọng của em là mong sao cho mỗi tuần được coi hai tuồng, và mỗi khi coi là coi luôn, đừng ngắt để đọc thông cáo hay tin tức, vì cả nhà em không có ai thích nghe tin tức hết, nên mỗi lần tới phần đó là tất máy đi, rồi tụi em đứa thì đi đi, đứa chạy ra sân hóng mát, còn chị hai thì đi đồ rác. Một lát mở coi tiếp»

Có một đứa trích chương trình đồ vui đề học, vì lý do : «Em thích chương trình này vì thấy rất có ích, vì nó giúp cho những màn non hay quên có dịp học hỏi».

Một đứa khác tường thuật như sau :

«Trong chương trình tối hôm ấy, em thấy một chị đã đáp trúng 8 câu, tới câu số 9 chị chỉ sai có một ít, mà vị giám khảo đeo kiếng quá ngật nên không cho chị lãnh giải. Tối đây, Bác Tư (chủ nhà có máy truyền hình mà thí sinh coi nhờ) tức thay cho chị, và phát chửi thề: «Đù Mềgát quá ta». Bác Tư gái cũng chửi thề và hỏi bác trai : «Bố ông bệnh con gái hả ? Hồi nãy có thằng con trai cũng rớt như vậy sao không bệnh ?» Bác Tư trai quát lớn : «Đù Mẹ tao bệnh hồi nào». Rồi hai người cãi nhau. Em thấy vậy, liền bỏ ra về, tới nhà vẫn còn nghe tiếng cãi nhau.»

Một đứa khác, cũng tường thuật một màn đồ vui.

«Cả nhà em thấy anh ấy đã đáp đúng 9 câu thi đều khen.»

(Xem tiếp trang 5)

NÓI HAY LÀM

Trong kỳ thi nhập học các trường Sư Phạm khóa ngày 16-9-68, cơ quan ra đầu bài thi đã trích một đoạn trong một bài diễn văn của Bác Sĩ Thơ, Tổng trưởng Giáo Dục để làm đầu bài thi «Khảo Sát Việt Ngữ».

Có lẽ đây là lần đầu tiên, diễn văn của một Tổng trưởng Giáo Dục đương nhiệm đã được đem ra làm đầu bài thi. Thói thường, đem diễn văn làm đầu bài thi không phải chuyện hiếm. Nhưng ít nhất, người ta đợi tác giả diễn văn «tịch» đã. Phải đợi «tịch», vì nếu tác giả còn sống, một ngày đẹp trời nào đó, «hắn» rất có thể phân loại những tư tưởng của mình Đảng này, chẳng những BS Thơ còn sống phân phê, mà lại là xếp lớn của Bộ GD. Các giáo chức trong cơ quan ra đầu bài rất xứng đáng được gán cho mấy cái

mề day «có hiểu» đệ nhất hạng.

Ngoài ra, trong đoạn diễn văn trích làm đề thi có câu : «Với đức độ, tài năng và nếp sống gương mẫu, nhà giáo là những hình ảnh tốt đẹp gây trong lòng người dân ở khắp xóm làng niềm tin tưởng mãnh liệt vào chính-nghĩa QG».

Câu trên hay lắm. Nhưng tiếc, là nó đã được nhắc tới khi nhà giáo bị đánh tới tấp bằng những đòn phép rất bần. Thủ tướng bảo bằng cấp thí cử là điểm đi, và mặc dầu bị «bị» mặt, tác giả diễn văn vẫn không chịu từ chức đề tỏ là người «gương mẫu». Thế mới biết lời nói và việc làm luôn luôn khác nhau.

Một điều chốt, là nên đề cho cái thời kỳ học tập diễn văn của các xếp lớn thuộc về quá khứ.

GIÁO BẤT NGHIÊM SƯ CHI ĐẠ

★ KHI CHỬI CÁC SINH VIÊN Y KHOA BÊ BỐI, XIN CÁC ÔNG THẦY HÃY SỜ LÊN GÁY XEM ĐÃ XỨNG ĐÁNG LÀM GƯƠNG CHO BỌN HẬU SANH CHƯA ?

Lần đầu tiên, Bác Sĩ Tổng trưởng Y tế thẳng thần phôi bày sự thật trong hàng ngũ sinh viên y khoa. Theo Bác Sĩ Tổng trưởng, có 4 loại sinh viên y-khoa. Một loại chỉ thích làm chính trị. Loại thứ 2 học y khoa để trốn lính, loại thứ 3 học y khoa để để kiếm vợ giàu. Và loại chốt, chỉ có chừng 20 phần trăm học y được để góp phần cứu giúp bệnh nhân.

Nhiệm Bác Sĩ y khoa nổi tiếng cũng than phiền nhiều sinh viên chán nản, chẳng chịu học hành. Bác Sĩ Tổng trưởng Y tế còn nêu một trường hợp tác trách điển hình. Có một người nhà của ông bị trúng gió, mang tới Chợ Rẫy, sinh viên trực bảo chở đi Chợ Quán. Bệnh viện Chợ Quán lại bảo chở về bệnh viện Chợ Rẫy. Tại đây, ông sinh viên trực kia bèn khuyên là «nên đem đi Bác-Sĩ tư, chứ vô đây thế nào cũng chết» !

Chẳng may nạn nhân kể trên chính là thân nhân Bác Sĩ Tổng trưởng, nên Bác Sĩ mới biết được. Chứ nếu không, làm sao biết. Như vậy, có thể cho rằng, ngoài vụ kể trên, chắc phải còn nhiều vụ tương tự xảy ra thường trực. Và như vậy, mạng sống người dân ra sao ?

Nhưng nói cho cùng, trách mấy câu sinh viên y khoa tác trách kể cũng tới cho họ. Còn đang đi học, tất nhiên, họ bị ảnh hưởng thầy học một phần lớn. Người xưa thường nói «Thầy nào trò ấy», nên ta cũng có thể nói ngược lại là «Trò nào thầy ấy». Tại sao thầy của họ, là các Bác Sĩ nổi tiếng,

không làm gương, không đốc thúc, lại để họ tác trách và bê bối như vậy ? Tại sao sinh viên trực khuyên bệnh nhân đi Bác Sĩ tư để khỏi chết ? Tại vì các thầy tài ba của họ không có nhiều thì giờ «chữa thí» tại bệnh viện công. Đợi được các thầy thì đời đã đi đứt rồi nên tốt nhất, hãy đi Bác Sĩ tư, thì gặp các thầy ngay. Vì thầy nào cũng có phòng mạch riêng.

Sao các thầy không làm gương cho các trò bằng cách

dùng hết thì giờ, hết cuộc đời mình hy sinh cho các bệnh nhân nghèo nơi bệnh viện công ? Người ta được biết, trong hàng ngũ giáo sư Đại Học, thì giáo sư ngành y dược no nhất. Vì ai cũng có phòng mạch, tiệm thuốc, hoặc hãng bảo chế riêng. Còn ngành văn khoa và khoa học đợi hơn cả. Vì không thể kiếm chác thêm.

Vậy thì trước khi các đàn anh xi và các đàn em, xin các đàn anh sờ lên gáy một chút, cho các đàn em nhờ.

THƯỢNG MÃ PHONG

Một tờ báo mới tái ra lò được mấy số, đã ngòm củ tí, bèn đăng một «Cáo Phó» như sau :

«Đề đáp lại sự ủng hộ nồng nhiệt của độc giả, nhật báo X sẽ tạm đình bản kể từ ngày 22-9-68, để cải tiến về mọi mặt».

Thói thường, chỉ khi nào một tờ báo đợi quá, mới phải tạm đình bản để khởi sắc đợt một, đợt hai, đợt ba v.v... Nếu đã được sự «ủng hộ nồng nhiệt của độc giả», thì tội đểch gì mà đình bản.

Được «ủng hộ nồng nhiệt», đến nỗi phải ngòm củ tí, chắc là bị «thượng mã phong», nếu không là chuyện quái gỡ ngược đời.

Viết lách như vậy, báo ngòm là đáng lắm.

ÔNG NGƯỢC BÀ XUÔI

Đầu tuần trước, căn cứ vào một nguồn tin ngoại quốc, các báo loan tin hai đặc sứ của Chính phủ đã lên đường sang Thái Lan hôm chủ nhật 15-9-68, để mời Đại tướng Dương Văn Minh về nước.

Sau đó, Phủ Tổng thống ra thông cáo cải chánh rằng nguồn tin đó là do toét, chưa có ai lên đường sang Thái Lan cả.

Cuối tuần, đáp một lời phỏng vấn của báo chí, Bác Hương xác nhận quả thật đặc sứ của ông đã lên đường sang Thái hôm Chủ Nhật 25-9 để tiếp xúc với Đại Tướng Minh.

Sự đời thật là rắc rối. Rốt cuộc, chỉ khôn lộn mấy tháng nhà báo.

Tin tức... MÌNH

CHUNG QUANH CÁI ĐỀ NGHỊ cắt nước Đại Ngụ thành ba mảnh

Một anh Mèo già, mới đưa ra cái đề nghị cắt nước Đại Ngụ (quốc hiệu Việt Nam dưới thời Hồ quý Ly) làm ba mảnh: Nước Bắc Kỳ theo chế độ Cộng Sản, Nước Trung Kỳ trung lập, còn nước Nam Kỳ, là quốc gia tự do.

Tuy cái đề nghị trên dèch có gì mới mẻ. Nhưng vì nó phân ra từ mồm một anh Mèo già, đã ăn khá nhiều cơm gạo Đại Ngụ, nên khiến dư luận sôi nổi ra rít. Báo chí tại Thủ đô Đại Ngụ đều chạy mắng xót tằm cọt.

Rất tiếc là nhà nước Đại Ngụ vẫn chưa chịu lên tiếng trấn an dân chúng, nên bà con ở miền Trung run thấy mẹ. Nhà cửa xuống giá, hết ai muốn làm ăn. Vì nếu Trung Kỳ biến thành nước Trung Kỳ trung lập, thì cuộc đời sẽ như tịch đến nơi.

Nay ta thử bàn về cái đề nghị cắt ba này xem sao.

Trước hết, những kẻ ủng hộ giải pháp cắt ba kể trên bảo rằng sau khi chia ba, nước Trung Kỳ trung lập sẽ là một thứ trái độn, ngăn cản không cho Bắc Cộng xâm chiếm Nam puốc, cũng như ngăn Nam quốc chiếm Bắc Cộng. Như thế là có huê bình muôn năm. Giống như ngày xưa, Thái Lan là một thứ trái độn ngăn Pháp chiếm Miền Điện, và ngăn Anh chiếm Đông Dương;

Nhưng xưa khác nay khác; Đưa nào bảo nước Trung Kỳ trung lập có thể ngăn được Bắc Cộng xâm chiếm Nam quốc, là đồ ngu như con chó.

Nếu đề nghị cắt ba được thực hiện, thì chỉ mấy tháng sau, cả cái Trung Kỳ trung lập

sẽ rơi tòm vào mồm Cộng Sản, và bọn Bắc Cộng sẽ cai trị suốt một giải từ ai Nam Quan tới Bình Thuận. Xong rồi, nó sẽ lập kế hoạch nuốt nốt cái Nam Quốc bé tí tẹo còn lại.

Ta thử nghĩ lại coi: Sau năm 1954, suốt từ Quảng Trị tới Cà Mau, chống Cộng ra rít, chống Cộng thật lực, chống cả bằng mồm lẫn bằng tay chân, mà bọn Cộng Sản còn dám nói đây toàn cướp nốt miền Nam. Nay thử tưởng tượng, nếu Trung Kỳ trung lập, tình thế sẽ ra sao? Trung lập, tức là không chống Cộng.

Chống hộc máu mồm, mà chúng còn làm le nuốt trứng, huống chi là không chống, thì có khác chi bỏ lên đĩa mà dâng cho chúng. Ngày nay, bọn Bắc Cộng chỉ mới chính thức làm chủ từ Nam Quan đến Bến Hải, mà chúng còn nện ta xây xam mặt mày. Nếu chia ba, để chúng làm chủ hai, cai trị cho tới Bình Thuận, rồi lúc ấy chúng lại nện ta, thì xoay xở ra sao?

Ah Mèo già còn đề nghị, sau khi chia ba, dân chúng ba miền được tự do chọn đất cư ngụ, giống như 1954, gần triệu dân Bắc đã vô Nam.

Tóm lại, chia ba là một giải pháp ô nhục, là thua trận, là nhượng đất cho Cộng Sản, là phân bội những người đã chết để bảo vệ từng tấc đất quê hương.

Yêu cầu nhà nước Đại Ngụ lên tiếng gấp, đề dân chúng khỏi hoang mang. Nhất là nhân dân miền Trung. Đại Ngụ đã bị phân chia thành hai mảnh từ mười mấy năm nay, chưa

đủ nhục hay sao, mà bây giờ có thể còn làm le phân thành ba mảnh?

Nói thì hay lắm, nhưng đêch thực tế chút nào hết. Năm 1954, sớ dĩ gần một triệu dân Bắc có thể vô Nam, không phải bọn Cộng Sản cho tự do ra đi thông thả. Mà phần lớn những người đi được là dân thành thị, sống dưới quyền quốc-gia, ra đi trước khi Cộng Sản về thành cai trị. Và một phần khác là dân các giáo khu, đổi mạng sống, nhất quyết ra đi vì đức tin. Nếu vào năm 1954, Cộng Sản đã cai trị toàn thể miền Bắc như hiện nay, thì sức mỳ mà gần triệu dân có thể thoát đi. Nếu bây giờ chia ba, tất nhiên chỉ có dân hai miền Trung Nam có thể tự do chọn nơi trú ẩn. Còn dân miền Bắc, làm sao lọt lưới? Chắc mấy anh gần sẽ bảo đã có quốc tế giám sát. Năm 1954 cũng có quốc tế đấy. Nhưng có bao nhiêu người thoát khỏi các vùng do Cộng Sản cai trị? Quốc tế có can thiệp được vụ nào không?

CHUYỆN NGƯỜI THANH TRA

Ngày 19-9, Phủ Thủ tướng cho biết đã giải nhiệm chức vụ Công cán ủy viên tại Phủ Thủ tướng của ông Lâm Văn Giới kể từ ngày 24/8/68. Kể từ ngày đó, ông Lâm Văn Giới không còn liên hệ gì đến Phủ Thủ tướng nữa.

Người ta được biết trước đó, có một người bị bắt trong khi đang đi chuyển bằng một xe hơi Toyota ăn trộm. Người này xuất trình chứng minh thư, là Thanh Tra Đặc biệt Phủ Thủ tướng. CMT do ông Lâm Văn Giới cấp. Sau đấy, Phủ Thủ tướng vợ mình xác là Phủ Thủ tướng không hề có chức Thanh Tra Đặc Biệt, và không có nhân viên nào mang tên người tự nhận là Thanh Tra đặc biệt kể trên. Như thế phải hiểu là nhân viên này tiến chức, mang chứng minh thư giả, và không có liên hệ gì tới Phủ Thủ tướng. Nhưng nếu sự thật như vậy, thì tại sao ông Công cán ủy viên Phủ Thủ tướng lại bị giải nhiệm?

Ngày xưa, trong một lúc buồn tình, Đức Khổng Tử đã gãi rún mà ca rằng: «Cái chính là cái chính, sự thật vẫn là sự thật».

kinh nghiệm quý báu nên và không nên

Báo chí mới loan tin một bà đang lang thang trên đường phố, bỗng nhiên bị một viên đạn lạc, gim trúng ngực, máu chảy linh láng, trường t ch đến nơi. Nhưng nhờ bà vận ngực hơi kỳ, nên viên đạn dính nằm kẹt ở «nệm nút», không đủ sức đâm sâu vào thịt bà, khiến bà chỉ trầy da chảy máu. Thế là thoát chết.

Qua cái kinh nghiệm kể trên, chắc các đồn điền cao-su phải tăng thêm mức sản xuất, mới đủ sản phẩm cung ứng cho các bà bác cô. Ai ngờ cái «cuối chiến» lại làm công dụng như vậy. Vừa làm bánh bao thêm cái «vòng số một», vừa là cái khiến tránh đạn.

Đây là một kinh nghiệm tốt. Nên bắt chước. Sau đây là 1 kinh nghiệm khác.

Đạo này, số xe du lịch Toyota bị ăn trộm mang số già, bắt được hơi nhều. Khổ một nỗi là mấy vụ này lại hay có dính dáng tới mấy vị cố đạo mới đau chứ. Các ngài ngây thơ nên bị lừa, hay vì tham lợi nên chừa cửa gian. Nếu vậy, còn rấn đi con chiên thế quái nào được.

Theo luật, những kẻ xử dụng đồ ăn cắp, dù làm mà chẳng biết, vẫn bị coi là thủ phạm, hay đồng lõa của kẻ cắp, thế là đi tù gặp. Ví dụ một

người được mời đi trên chiếc xe ăn cắp, chẳng may thầy cò bắt được thế là về bóp năm ít bữa. Đợi đến khi rõ trắng đen, thì cũng «rạc» ra rồi. Vì vậy, các bà bác cô, những người rất khoái được mời đi xe bốn bánh, hãy coi chừng. Nếu được mời đi Toyota, thì tốt nhất, cứ tạm coi là xe ăn cắp, và từ chối gấp. Đừng có hám lấy le, xông xộc vác xác lên Toyota, thế nào cũng có ngày đi tù oan.

Người quân tử
bit mũi mà đọc

GIẬN CÁ CHÉM THỚT

Phi Luật Tân và Mã Lai đang găm gờ nhau bãi đất Sabah. Mảnh đất này trước kia là thuộc địa của Anh, và đã được Anh trao trả cho Mã từ lâu. Nhưng bỗng nhiên, mới đây, Phi ra luật sát nhập vào lãnh thổ của mình. Thế là hai bên chửi nhau, găm gờ như chó tranh xương.

Muốn ăn dứt, đàn em Phi bên cầu cứu với đàn anh không lồ Huê Mỹ. Nhưng đàn anh lại ốm ở. đứng thế «trung lập», đêch chịu ra mặt bên đàn em.

Đàn em giận quá, bên chửi đàn anh, và cái gọi là «Hội đồng đối ngoại» của đàn em đã yêu cầu Tổng thống Marcos ngưng gửi số quân Phi qua Việt Nam, để thay thế đoàn quân mần hạn.

Người ta vẫn quảng cáo rằng Phi gửi quân qua Việt Nam là vì tự do, vì nhân dân Việt Nam.

Nay người anh em Phi, giận đàn anh Huê Mỹ, rồi i eo, không muốn sang VN nữa. Việt Nam đâu có chơi xấu người anh em. Vì giận Mỹ mà người anh em không muốn hy sinh tại Việt Nam, người anh em hành động như vậy, khiến người ta phải hiểu rằng người anh em qua Việt Nam là vì Huê Mỹ, chứ đâu phải vì VN.

Trước đây vì Bộ Lao động Việt Nam ngăn cản, không cho dân thất nghiệp của người anh em sang tranh việc tại Việt Nam, người anh em cũng đã dọa rút quân ở VN về. Hành động kể trên của người anh em khiến cho sự hy sinh của người anh em tại VN chỉ có tính cách... xối thịt, chứ có lý tưởng có: khó gì đâu.

đề thi cù lằn của bộ GD

(TIẾP THEO TRANG 4)
và mẹ em nói: «Đó, thằng Cường rắng học giỏi như vậy nữa lớn lên khỏi phải đi lính». Còn em thì mong sao sẽ được dự vào chương trình ấy và đáp trúng 9 câu đề lãnh nhiều quà, và làm rắng danh dòng họ».

Có một đứa, làm cả bài luận với một khúc vòn vẹn như sau:

«Lúc em tới thì máy truyền hình đang hát tuồng thời sự Chánh phủ, tới đoạn quân ta đang làm chủ tình hình, thì điện tắt nên em phải ra về và không biết còn những phần gì nữa. Ước vọng của em là mai đừng tắt điện, để em xem nốt tuồng thời sự Chánh-phủ».

Một đứa khác thích chương trình Y tế:

«Em thích chương trình Quân Y nhất vì có những cuốn

phim nông thôn cho ta thấy sự vệ sinh chung như dùng chạy vào rừng mà đi cầu, vì như thế khi trời mưa phân sẽ trộn vào nước, uống thúi lắm. Ước vọng của em là những khi truyền hình có cắt thì dùng chiếu vào giờ ăn tối. Vì mới lần như vậy má em lại ra sau mà ối».

Một đứa hiền làm đầu bài, tưởng phải tả cái máy truyền hình, đã viết như sau:

«Ba em mới mua một đài vô tuyến truyền hình Việt Nam, hiệu Đờ-lông mười chín in có cửa. Em thích cái máy ấy lắm, ngày nào má em cũng bắt ba em lau thật sạch. Từ ngày có cái máy vô tuyến truyền hình, em thấy người ngoại quốc không còn khinh dân tộc Việt Nam».

Kể ra thì còn nhiều. Nhưng chán rồi, không kể nữa.

ca kê dê ngỗng

VẪN CÒN CHUYỆN TẠI SAO CHÚNG TÔI ĐỐI LẬP...

Trong một số báo trước, chúng tôi có đề cập tới, cái cơ chiến thắng, không phải chỉ có một đạo. Có vương đạo mà còn có bá đạo. Cái mưu kế đồ vạ cho Đông Ngô mà Tào Tháo dùng đã lâu, nếu ta biết dùng lại, vẫn có thể ứng nghiệm để có thể thành tựu ông mà hưởng lợi.

Đối với một kẻ thù đầy chất xảo quyết, chúng ta cần phải làm giống như kẻ thù. Lối bá đạo mà Cộng Sản dùng, đã làm chúng ta nhiều phen điêu đứng. Như vụ cắt vại ba tỉnh của chúng ta để trả cho Cam Bốt. Đất là đất của chúng ta, mà lũ Cộng Sản khơi khơi mang đi cho người, để lấy cảm tình, làm cho chúng ta thành kẻ thù của người bạn láng giềng. Ai cũng nghĩ tới điều lợi. Chúng ta không nên trách gì người bạn láng giềng, mà chỉ trách Nhà Nước của chúng ta, không tìm được một diệu kế, để phá lại cái mưu dằng dặt.

(Đó cũng là một cái kế thần sầu của Tào Tháo làm cho Lưu Bị xính vính. Khi Lưu Bị đã chiếm được đất Kinh Châu, Tôn Quyền muốn làm cho Tào Tháo hoảng sợ, làm sợ hãi với vua xin cho Lưu Bị làm Kinh Châu Mục. Nhưng Tào Tháo, ở cạnh vua, lại có một mưu khác thâm hơn, là lấy đất của kẻ này phong cho kẻ khác. Tào Tháo đã tâu với vua, xin phong cho hai tay ghê gớm của Đông Ngô là Chu Du làm Thái thú Nam Quận, và Trình Phò làm Thái thú Giang Hạ. Hai cái thành đó của Lưu Bị vừa chiếm được. Kết quả là Chu Du dùng đủ mọi mưu để lấy lại đất Kinh Châu và làm cho Lưu Bị và Tôn Quyền chẳng bao giờ có thể kết liên với nhau.)

Tại sao chúng tôi đối lập?... Vì chúng tôi thấy Nhà Nước chỉ nhìn thấy những cái gì ở ngay trước mắt, không nhìn thấy xa hơn một chút. Nói trắng ra thì Nhà Nước ít khi nào định một cái kế lâu dài... Chúng ta kém Cộng Sản ở cái chỗ đó. Thử xét lại những thành phần xâm nhập miền Nam, những quân chính quy của miền Bắc vào đây, toàn những thanh niên, thiếu niên. Tại sao vậy?... Vì rằng, bắt đầu từ khi cướp được chính quyền, Cộng Sản đã tính đến chuyện lâu dài, tổ chức những đoàn thể nhi đồng, thiếu nhi thật vững. Tạo nên một anh Kim Đồng tưởng tượng, đẹp như một chuyện cổ tích, làm một bài ca khích động, để nhồi vào những cái óc còn trong trắng, thơ ngây. Rồi những đám nhi đồng, thiếu nhi ấy lớn lên, lập trường chính trị hẳn là phải vững, cho nên dù đói khát, khổ sở, vượt Trường Sơn, băng rừng, lội suối với sức của con người, mà vẫn còn tinh thần để cầm AK, bắn như điên, đương đầu oanh liệt với cả những quân đội nổi danh là thiện chiến.

Ngay bây giờ, lũ Cộng Sản khi chiếm đóng ở nơi nào, cũng đề ý tới lũ nhỏ con, dạy cho chúng nó những bài hát sặc mùi khí thể đấu tranh. Cộng Sản đã nhắm vào đó như một công cuộc đầu tư nhân lực. Lũ con nít rồi sẽ thành người lớn. Người lớn rồi sẽ già đi, rồi chết. Nhưng khi lũ con nít được huấn luyện để thành người lớn rất dễ thành những người lớn nguy hiểm.

Tôi đã đi về những vùng đồng quê đất nước. Trong một ngày, tôi đã phung phí rất nhiều nụ cười. Tôi cố mang nụ cười làm nhạt đi màu áo ka ki. Tôi kéo một đứa con nít vào lòng, hít vào mái tóc khét nắng, ôm chặt lấy cái thân hình chỉ có một manh áo bọc một mớ xương mềm. Tôi cố nói lên tiếng nói yêu quê hương. Hát đi em, hát đi em... Tôi mỉm cười nhớ tới ông bạn Cung Trầm Tưởng. Đáng lẽ tôi phải đọc câu thơ: Khóc đi em, khóc đi em!... Tiếng hát đã cất lên, không phải ca dao, không phải đồng dao, mà chỉ là tiếng hát giáo khoa thư của cảm thù:

«Em có năm ngón tay,
«Không đủ đếm mấy bay.
«Của những thăng giặc
«Rơi trên đất nước này.»

Tôi muốn nghe một bài hát khác... Nhưng những bài hát khác cũng gần giống như vậy. Đó là một kỷ niệm buồn trong những chuyến bay đi tản dòng bào tỵ nạn Cộng Sản của tôi. Tôi nghĩ rằng, phải đưa những đứa trẻ con nông thôn về thành thị. Nhưng tôi chợt nhớ, ở thành thị, lũ trẻ nít cũng không có một thế giới riêng biệt, không có một nơi chơi riêng, không có những bài hát riêng... Ở thành thị, lũ con nít cũng không được ai nghĩ tới. Chúng phải chơi trò chơi của người lớn, phải nghĩ tới chuyện kiếm tiền. Không có một bài hát dành riêng cho chúng, nên chúng phải hát những bài dành cho người lớn, «Trời làm cho mưa bay dằng dặt, mây tìm dẹt thành sầu.» Những bài hát của người lớn thật khó hiểu, đầu óc của trẻ nít làm sao hiểu được. Bởi vậy, chúng phải lấy cái điệu ca của người lớn, tự đặt lấy lời ca, để hát những khi nào muốn hát. «Trời làm cho Sony ba băng, bay tới tiêm cảm đồ...» Còn nhiều, nhiều nữa, còn nhiều những lời ca thật tục tĩu, dơ bẩn.

Thế hệ trẻ thơ của xã hội thôn quê thì tập cảm thù... Thế hệ trẻ thơ của xã hội thành thị thì nhóp nhúa. Cả hai thế hệ ấy, lúc lớn lên, chắc sẽ «đối thoại» nhau thật ngoạn mục. Ai là người chịu trách nhiệm ấy. Chỉ có nhà nước. Vì nhà nước mới cần đầu tư nhân lực, để phụng sự cho tương lai quốc gia. Nhưng nhà nước có bao giờ nghĩ tới không?... Chúng tôi phải đau đớn mà nói rằng chưa, chưa bao giờ.

Một năm với một hai lần cây mùa Xuân, cây mùa Thu, nhà nước coi như vậy là đã đầy đủ với đám người bơ vơ, đang nắm giữ một tương lai nặng nề. Nhà nước chưa bao giờ nghĩ tới việc cho đám trẻ con nông thôn tới viếng thăm thành thị, rồi cho lũ trẻ con thành thị về sinh hoạt với nông thôn. Một tuần lễ chỉ cần một ngày. Một tháng chỉ cần một ngày. Rồi tiến xa hơn nữa, sự trao đổi sinh viên từng gia đình này với một gia đình ngoại quốc khác. Nhà Nước với một đầu óc rộng tuếch đến nỗi không còn một tí tí ý thức trách nhiệm, đã bắt học trò thi vào đệ thất tả một Show của vô tuyến truyền hình, với con ruồi bay vo ve, đậu vào những khuôn mặt bần.

Tôi cứ nghĩ rằng, Nhà Nước là một lũ công chức, tánh tình cũng không khác gì một đám trẻ nít, một đám trẻ nít xấu thói, đầy chất ích kỷ và tự tôn. Không dám tạo cho đám trẻ nít một thần tượng. Không dám tốn tiền cho

một công trình vun bón mầm non, mà chỉ thích tốn tiền làm cho những cái hiện tại, lộng lêu, phù phiếm. Tại sao không tạo cho lũ con nít một thần tượng diệt Cộng. Nếu tôi không lầm, thì trong cuộc chiến tranh chống Cộng này, một thần tượng cho con nít không phải là hiếm. Tạ Thát Mạnh, một em bé mười ba tuổi, lính biệt kích, đã chiến đấu thật hăng, đó là thần tượng. Sao không đưa em Mạnh về các trường học, tổ chức những buổi đón tiếp thật nồng hậu, trọng thể, để cho em Mạnh nói chuyện đánh đấm Cộng Sản với những người cùng lứa tuổi?...

Là trẻ con thời chiến là những kẻ sinh ra trong chiến tranh, khôn lớn trong chiến tranh, trưởng thành nhờ chiến tranh. Rất nhiều đứa mất cha, mất mẹ... Hãy đừng để các em bơ vơ, vì chính những đứa con em đó mới là những kẻ kết thúc cuộc chiến tranh dai dẳng này.

Tại sao chúng tôi vẫn còn đối lập?... Vì chúng tôi thấy nhà nước còn coi trọng Cộng Sản nhiều quá. Khi đã đặt chúng ra ngoài vòng pháp luật thì chỉ nên coi chúng nó ngang hàng với những kẻ phạm tội ăn cắp, ăn trộm, du dương, hiệp dâm. Lập một Tổng Bộ như Tổng Bộ Chiêu Hồi để lo riêng cho lũ Cộng Sản, đã làm cho những người lính chiến bết đi tinh thần chiến đấu. Nếu để Bộ Chiêu Hồi coi cả những Trung Tâm Cải Huấn Thiếu Nhi, Chí Hòa và Trại Lê Bán, như vậy mới thật danh chính, ngôn thuận.

Nếu coi Cộng Sản như một tội phạm thì tất cả những kẻ phạm tội đều được bình đẳng. Một hồi chánh viên được đưa lên làm lớn thì cũng phải để cho một du đảng hoàn lương làm Giám đốc Trung tâm Cải Huấn Chí Hòa, để cho một con dỉ hoàn lương làm Giám đốc Trung tâm Huấn nghiệp Vườn Lài. Có như vậy mới là đặt người đúng chỗ.

Tại sao chúng tôi đối lập?... Thăng bạn Duyên Anh của tôi, xin phép xuất bản một tờ báo dành cho Nhi đồng, tới mấy năm nay, không được chấp thuận. Trong khi đó, những tờ báo lá cải, mị độc giả bằng những tiểu thuyết khiêu dâm, chiếu thị hiếu độc giả bằng những đường võ lưới, thì lại được phép xuất bản. Không hiểu Nhà Nước nghĩ sao?... Một đám công chức, từ vì chỉ phát nặng về cung nô bộc, không còn nghĩ gì tới tương lai đất nước này nữa hay sao?...

Tôi bảo thăng Duyên Anh:

— Pho tượng Phù Đổng Thiên Vương đứng sừng sững ở Ngã Sáu Saigon, dù cho hỏa tiễn nổ dưới chân cũng không thêm đổ. Mây cứ yên chí, thế nào cũng có ngựa sắt và gậy sắt để dắt lũ Búp Bê của mây chạy về đất của Đức Thánh Gióng. Mấy thằng tìm bằng đất, óc bằng đất, không hiểu nghĩa của câu chuyện Phù Đổng Thiên Vương, không hiểu cái nghĩa từ một đứa con nít, thấy chiến tranh tàn khốc, vươn mình một cái, thành một thiên tướng, dẹp tan giặc Ân. Chưa hiểu được gì về tuổi thơ, thật là một lũ ngốc...

Và chính cái lũ ngốc ấy đang làm loạn cái đất nước này. Đau lòng như vậy đó, than ôi!...

DÊ HỨC CÀN

toyota! mi là ai

SỨC VOI

Từ ngày các ông Đỗ Tô Nay có nhã ý đem món quà TOYOTA vào đây cho dân Giao Chỉ xài lấy le chơi, xứ này đã loạn lạc lại càng thêm thê thảm!

Thoạt đầu, TOYOTA được coi như một cái mốt chơi bành của mấy quan lớn, của mấy thằng bụng bự, hay là món đồ trang sức cho mấy "con gà đờ luych" của những hạm lớn, hạm nhỏ, của mấy chú John, Jack, William vân vân và vân vân.

Nhiều tên «đói rách» thấy thế bỗng dựng thêm rổ dãi, nhưng vì dèch có tài «dóp», hoặc dèch được cái may nhay vào ngôi chỗ ngon mà «dóp», nên rốt cuộc chỉ còn có mỗi một con đường để cũng được phom phom TOYOTA như ai: Đó là THỜI XẾ!

Bọn THỜI XẾ vừa ra nghề, các nạn nhân đã kêu la oai oái vì của đau con xót, và những người không mất mát gì cũng nhưc xương lại chính là mấy ông Cò. Cứ nguyên cái nạn độc đơn thừa gởi về mất xế cũng đã khiến nhiều ông Cò mệt lả còn hơn... cò bợ!

Nhưng khi ông Cò đã nỏi giận thì cũng chẳng kém gì Tạc Giảng, cho nên rồi cũng có vài tên MÔI tép riu bị nắm đầu, cho vào Phú De! Dù vậy dân THỜI XẾ cũng y như báo SÔNG, hễ cứ chặt đầu này nó lại mọc ra đầu khác, để tiếp tục đi vô xế và làm mệt các ông Cò.

Cho tới một bữa kia, tình cờ các ông Cò vô được một ông TOYOTA, bèn hỏi:

— TOYOTA! Ông là ai?

Ông chia giấy tờ ra và lắc đầu:
— Không, ta không phải là TOYOTA, ta là Thanh Đạc.

— Vậy chứ TOYOTA là ai?
— Là Đấng «linh thiêng» của ta!

Các ông Cò lấy làm lạ tìm đến nơi coi cho kỹ thì quả nhiên Đấng «linh thiêng» có tới 2, và đường như 3, chứ không phải chỉ 1 TOYOTA!

Tuy vậy, Đấng «linh thiêng» vẫn quả quyết:

— Cái này không phải là ta! Là kẻ khác!
Các ông Cò không biết làm thế nào, đành «mời» cả quan «Thanh Đạc» lẫn Đấng «linh thiêng» về Phú De để nhờ ba tòa quan lớn xét dùm xem ai là TOYOTA?

Sự việc đến đây tưởng đã chấm dứt, ai dè trong Phú Đường lại có người bác loa ra nỏi bô bô:

— Phải ta không có «thanh đạc» «thanh lòng» nào hết ráo! Đứa nào nhân vợ là vợ thằng Nhân... Nằm trong Phú De, nghe nói thế, ông Thanh Đạc TOYOTA ức quá, khóc thét lên:

— Ta không là Thanh Đạc thì sao ta có cái «cạc» của ông Công Giới?

Mấy anh gác Phú De nghe tiếng than khóc, vội ghé sát vào nhau xàm xi như sợ vách có tai, rùng có mạch:

— Ông Công nào thế? Có phải là anh em Quan Phủ chăng?... Nghe nói có cái vụ tặc sâu bắt chỉ gì đó phải không?

Từ trong Phú Đường bỗng lại có tiếng loa:

— Ông Công Giới đã về đuổi gà từ hôm 24 tháng 8 rồi!

Đến lượt vợ ông Thanh Đạc bù lu bù loa:

— Ôi giới ơi! Ông nhà tôi là Thanh Đạc thứ thiệt mà! Cuối tháng 8 ông nhà tôi còn lãnh 1 triệu bạc lên Biên Hòa phát lương mà!

Mấy thầy chú gác Phú De lại ngơ ngác hỏi nhau:

— Không lẽ ông ta ôm tiền lên phát cho mấy thằng điên?

Câu chuyện còn đang lòng dòng chưa biết nấp tẻ ra sao, bỗng đâu các ông Cò trên Thủ Đức lại vô được một chú TOYOTA. Lại hạch hỏi:

— TOYOTA, mi là ai?

Nó vẫn làm thinh. Nhưng từ phía xa, có tiếng nỏi vọng về:

— Khoan đã! Có ta đây!
Nhìn lại thì ra Đấng «linh thiêng» 2.

— Thừa Ngươi, Ngươi là gì trong vụ này?

— Ta không phải là TOYOTA, mà kẻ khác kia!

Đành phải đưa Đấng «linh thiêng» 2 về gặp Đấng «linh thiêng» 1 cho vui vẻ cả.

Vẫn chưa hết. Hôm mới đây, các ông Cò lại vô được một em JOYOPET (PET với TA cùng cha khác mẹ), nhưng cặp vợ chồng ông Cán Cuộc ngồi im nhất định chối đây đây:

— Chúng tôi không phải là PET hay TA, Chúng tôi mua đình huỳnh mà!

Nhưng mua của ai mới được chứ? Quanh quẩn thì ra lại một Đấng «linh thiêng» 3.

Thật là khổ! Chỉ có một cái tên TOYOTA mà không biết bao nhiêu người bị bôi trơ trát trấu, và cứ cái đà các ông Cò mấy ngày nay chặn cùng các ngã đường nhờ toàn TOYOTA hỏi giấy, không biết rồi sẽ lòi ra bao nhiêu Đấng «TOYOTA» nữa?

Bởi thế đời sau mới có thơ rằng:

«Toyota! Hỡi Toyota!
Mi đến làm gì đất nước ta,
Làm khổ thầy tu cùng cán bộ,
Mất phần công cán lẫn thanh tra!»

TIN THÊM VỀ TRẬN

ĐẤU BÓNG TRUYỀN «DƠ DÂY»

Tuần trước, bữa bút có hứa hẹn tuần này sẽ loan báo kết quả trận đấu bóng truyền giữa 2 đội cầu HẠ SỐI và MỒ PHẠM.

Rất tiếc rằng vừa mới đầu tuần, cả 5 đấu thủ HẠ SỐI bỗng được Tổng Cuộc bóng truyền cho nghỉ giải lao, sang Băng Cốc xem mùa xoè để lấy lại sức trước khi đấu tiếp.

Thấy sân trống trải, 10 đấu thủ phòng hồ của đội cầu MỒ PHẠM bèn rủ Thượng Sỏi Sách, Hạ Sỏi Nhe vô dượt cho đỡ ghiền. Nói là dượt, nhưng các đấu thủ này đều cứ coi bên kia sân là đội cầu HẠ SỐI, là kẻ thù không đội trời chung nên chơi rất tận tình, tay nào cũng đòi lên lúi để đập như búa bổ. Buồn một nỗi là biểu diễn tuy có đẹp mắt, song cũng chẳng được cái nước mẹ gì, vì các đối thủ của mình cứ đấu đầu mà đấu?

Rốt cuộc trận bóng truyền dai nhách này vẫn còn cù cưa, xin quý vị cảm thông chờ thêm một tuần nữa.

SỨC VOI

đối thoại với người sạch

Kính gửi người anh em, KBC 4204..

Người anh em mang cấp bậc Đại úy... Như vậy, thâm niên quân vụ của người anh em cũng phải «thập niên dăng hóa». Chúng ta, những người lính già nói chuyện với nhau thì thật là dễ, chỉ cần nói ít mà hiểu được nhiều.

Người anh em sĩ và tôi, trong mục «cà kê dè ngỗng» rằng, «bức thơm cho lính thì lính sướng rên lên rồi, nhưng bệnh có hợp tình hợp lý thì mới thật là sướng, chứ bệnh ầu thì lính cảm thấy một sự buồn năm phút.»

Đồng ý, đồng ý lắm!... Người anh em đã chẻ tôi viết: «Ở thời Tây, binh nhất không phải là một danh bậc. Cái cấp chuẩn úy là một cấp bậc quân trường. Ấy vậy bây giờ thành ra hai bậc thang chính để lính leo thêm cho vui về cuộc đời.»

Người anh em đã giảng giải, cà kê dè ngỗng ở phía dưới,

về cái lon chuẩn úy. Từ cái lon Alpha của quân trường... cho tới thượng sĩ gần rồi còn chỉ về cái lon chuẩn úy ở thời Tây, gọi tên là Aspirant, giống như lon thiếu úy, nhưng hai đầu có hai sợi chỉ nằm ngang v.v... Và người anh em còn nói là chính người anh em cũng đã phải mang nó tới hai mươi tám tháng trời... Người anh em chẻ tôi dèng nói ầu, người ta cười. Rồi người anh em ví tôi với mấy ông ở đài phát thanh và truyền hình đã trương ra, nào là bích kích pháo 75 ly, đại bác 60 ly, đại liên Garant... Nói tóm lại, người anh em đã cho tôi là... dốt về chuyện nhà binh.

Tôi xin nhận... Có lẽ vì tôi viết không rõ nghĩa. Ý tôi định viết là «cái cấp bậc chuẩn úy là một cấp bậc tốt nghiệp ở quân trường.» Như vậy, có lẽ rõ nghĩa hơn. Tôi nói để lính leo thêm cho vui về cuộc đời, là tôi muốn nói tới những người binh sĩ và hạ sĩ quan. Ở thời Tây một thượng sĩ nhất mà thăng cấp thì lên thẳng

thiếu úy, không phải qua cái câu Chuẩn úy. Vì Chuẩn úy chỉ là một sĩ quan tạo sự, dành cho những ông nhỏ thâm niên quân vụ không bằng thời gian những thằng lính già... khai bệnh. Còn chính quân mà lên sĩ quan thì đã phải giữ chức vụ của sĩ quan từ khuya. Cái vô lý là ở chỗ đó.

Người anh em gọi cái lon Alpha là một cấp bậc, cái đó tôi không chịu. Cái cấp bậc là dùng để chỉ huy, mà một sinh viên sĩ quan, chưa ai giao cho trách nhiệm chỉ huy, trừ việc chỉ huy lẫn nhau. Bởi vì tôi ý vào cái đó, nên mới viết tắt là cấp bậc quân trường cho... được việc Chính phủ.

Thành thật cảm ơn người anh em. Từ xưa tới nay, tôi vẫn tự phụ là biết nhiều về nhà binh, với mười sáu năm quân vụ, không gián đoạn một ngày nào, và hiện nay vẫn còn tại ngũ, mang lon... chính quân. Nhưng khi người anh em đã dạy, tôi cũng xin cung kính chấp tay cúi đầu, mà nhận mình là một thứ đồ gần. Kính. DHC.

vừa đôi thoại, vừa... bịt mũi

Cứ mỗi sáng chủ nhật, những lính chiến chúng tôi bị uất khí nung lên như muốn vỡ lồng ngực. Không phải vì sức ép của B.40 hay của hỏa tiễn 122 ly của Việt cộng mà vì cái chương trình Tập lực của đại hải hước TUM LUM.

Lần sống điện của đại phát thanh quốc gia đầu phải để thỏa mãn dễ dàng cho một số người ngày thơ, trí thức con nít, loại người vô tư, vô trách nhiệm trước thực trạng của đất nước.

Người ta đã lấy đại phát thanh quốc gia để làm phát những tiếng cười nham nhở, hời và được trả lời tỉ mỉ những chuyện riêng tư của các ca sĩ nhóc ty không biết từ đâu mới chui ra.

có vợ chưa, mấy con. Sau một tuần lễ bỏ công tìm tôi, phỏng vấn, rồi được trình trong trả lời! Làm như các ĐÁNG ấy là cứu tinh, là thần tượng của thế hệ này vậy.

Hần mục đích của chương trình này là để đem niềm vui cho chiến sĩ chứ gì? Lầm, đem những tên đó ra để xoa dịu những nỗi nọc năn của chúng tôi à? Đắm vào mặt chúng tôi thì có. Kích động lòng hăng say chiến đấu của chúng tôi à? Chẳng thêm! Một trái mìn nổ, chiếc xe đồ tan xác, hàng chục người chết thê thảm. Những vành khăn trắng trea đầu, ú trẻ ngợ ngác trước tương lai đen tối... đó mới là yếu tố nung nấu sự căm hờn, lòng hăng say diệt địch của chúng tôi.

Cái chết của PHẠM PHÚ QUỐC, TRƯƠNG QUANG AN, hay hàng ngàn cái chết của chiến sĩ ngoài tiền tuyến (Xem tiếp trang 5)

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

KHÔNG XẬP XÍ XẬP NGẦU NGHE CỤ CỔ ĐẠO TRẦN DU

Thực chất của cụ cổ đạo Trần Du là chỉ biết «rửa tội, làm phép, cho con chiên ăn bánh thánh» và uống rượu lễ. Có thể, sẽ ăn thịt chó một cây luôn. Thời cơ đã đầy cụ lên màn Tổng thư ký khối Công Dân Công Giáo. Đó là một sự sai lầm ghê gớm của hàng giáo phẩm Thiên Chúa Giáo. Sự ra đời của Công Dân Công Giáo không những đã chẳng làm suy nhược Lực Lượng Đại Đoàn Kết mà còn làm Đại Đoàn Kết sáng giá hơn. Chắc hẳn bởi thấy cụ cổ đạo Trần Du, với cái đà phiêu du vô trớn, sẽ đưa Công Dân Công Giáo lên xe ô tô bương nên Đức Tổng Giám Mục Nguyễn Văn Bình đã quyết liệt mời cụ cổ đạo Trần Du về «rửa tội» cho con chiên thay vì múa may trên sân khấu chính trị nhảm nhí. Chưa bao giờ Đức Tổng Giám Mục Nguyễn Văn Bình quyết liệt cả. Ngài rất dễ dãi. Thế mà Ngài phải quyết liệt đề nghị cái sự bưng bít của môn sư Tổng thư ký khối Công Dân Công Giáo. Người trong tòa Tổng Giám Mục kể rằng, khi Đức Cha Bình cất chức Tổng thư ký của cụ cổ đạo Trần Du, cụ cổ đạo Trần Du đã gân cổ lên cãi và cương quyết cứ làm Tổng thư ký. Không hiểu màn Tổng thư ký báo bở gì, có cái giải gì mà cụ cổ đạo Trần Du ham dữ vậy? Cụ đòi khiếp quá. Đến nỗi Đức Cha Bình phải nói, đại ý, «cha muốn làm Tổng thư ký ở đâu cũng được nhưng địa phận Sài Gòn không công nhận cha». Đức Cha Bình không công nhận thì địa phận Cần Thơ cũng đâu có công nhận. Thế là cụ cổ đạo cố đâm chức Tổng thư ký hồng ân luôn. Với hàng giáo phẩm Việt Nam, với khối Công Dân Công Giáo, với những giáo dân biết rõ nội bộ Thiên Chúa Giáo, cụ cổ đạo Trần Du lại vẫn chỉ là cụ cổ đạo Trần Du. Cụ chỉ được quyền «Nhân danh Cha và Con và Thánh, Thần, A mem» khi «rửa tội» hay khi «làm phép». Tuyệt nhiên, cụ không được quyền nhân danh Tổng thư ký khối Công Dân Công Giáo để phát biểu một cái gì, đòi hỏi một cái gì ngoài phạm vi nhà thờ.

Nhưng nhà nước chưa biết rõ nội vụ, chưa biết tích Đức Cha Bình cất chức cụ cổ đạo Trần Du. Cho nên, thiệp mời đi dự lễ lớn hay mời đi dự tiếp tân hách xì xằng, người nhà nước vườn cứ gửi cho cụ cổ đạo Trần Du với tư cách Tổng thư ký khối Công Dân Công Giáo. Và cụ cổ đạo Trần Du vườn cứ nhân danh Tổng thư ký mà đi. Cụ quên bồng mất rằng thì là cụ đã hết màn Tổng thư ký từ khuya. Vì tưởng cụ cổ đạo Trần Du còn là Tổng thư ký của cái khối nặng ký ló hậu thuẫn là khối Công Dân Công Giáo nên vô số kẻ đã sợ bóng sợ gió cụ cổ đạo Trần Du, sợ luôn cả ông lái pháo Trần Hữu Quỳnh, kẻ đã đưa cụ Trần Du vào con đường báo bở. Chẳng báo nào loan tin cụ cổ đạo Trần Du bị Đức Cha Bình cất chức Tổng thư ký từ hơn một năm nay nên, bắt đắc dĩ, Con Ong phải loan tin để chấm dứt một sự xập xị xập ngầu. Thôi chứ, cha Trần Du, để một vài cha dính vào vụ «thời xế» Toyota, tưởng đã chua chát, mỉa mai rồi. Cha nên đi một đường thanh minh thanh nga trên Hòa Bình đi. Rằng: Cha cóc còn là Tổng thư ký khối Công Dân Công Giáo nữa. Cho nó bánh và «sáng danh Cha ta ở trên trời». Mong lắm thay.

TÔI Ở TA, MI HẠI TA RỒI—LÀM SAO VỀ NƯỚC THIÊN ĐÀNG ĐÂY

Vụ «thời xế» Toyota vừa được nhân viên của đại tá Hai khám phá. Quảng mẽ lưới bắt dân thời xế, nhà chức trách hĩa được vài con cá trẻ. Chuyện như chớp này, dù chủ mưu hay dù chỉ là nạn nhân, mấy cụ cổ đạo Toyota cũng làm buồn lòng hàng giáo phẩm. Báo chí khai thác kỹ vụ này. Ôi, cái thời đại tú tài bị «đi điểm hóa» mà ông Tổng trưởng Nguyễn Văn Thơ không dám từ chức thì sĩ khí làm chi chẳng hóa ra ăn mây, ăn cắp. Vài cụ cổ đạo dính vào vụ thời xế, nếu quả thật thời xế, chỉ là sự thường tình. Đáng đề cao là đảng khác. Nó chứng tỏ nền thời xế đã xâm nhập vào... giáo đường! Và mười điều giới răn của Chúa nên sửa lại đời với vài cụ cổ đạo Toyota. Nếu các cụ là nạn nhân, ngây thơ... cổ đạo, mua xe ăn cắp mà không biết, các cụ không đáng trách là đã đi tu còn ham diện Toyota. Chỉ phần này vẫn minh vật chất tu bản đồ làm mờ mắt kẻ tu hành. Ôi, mấy cụ cổ đạo Toyota, 1968 năm về trước, Đấng Ki-tô đã dẫm chân đất trên chông gai trên bước đường truyền giáo. Máu của Ngài nhỏ ở đâu là ở đây nở hoa nhân ái. Đấng Kitô có cần đi Toyota đâu? Ngài trời lòng mình cho tình thương lên ngôi. Bây giờ, chỉ vì khoái Toyota, mấy cụ dính vào thì làm sao mà về với «Cha ta ở trên trời» đây?

Năm ngoái, mấy cụ đại đức đã in sách lậu dạy về cách ăn chơi, cách làm cho con heo lòng nó rì rên ăng éc, nhà chức trách khám phá được. Và đó đã là mối đau vô tận của quý cụ lãnh đạo Phật Giáo. Nhưng Phật Giáo luộm thuộm, anh nào cao tọc đầu, mặc áo thầy chùa là có qu ền xưng đại đức rồi. Chứ Thiên Chúa Giáo có tổ chức, mong các cụ xét lại giùm. Chúa dạy: «Kẻ nào vả con má bên phải, con hãy đưa má bên trái cho nó vả thêm». Lời Chúa dạy mấy cụ cóc nghe gì cả. Mấy cụ chỉ giảng cho con chiên nghe thôi. Còn mấy cụ thì «Đưa nào báo con thời xế Toyota, con hãy thôi thêm xế Mazda cho cha... phát mai». Ôi, Nà Cầu này, may mắn, theo Chúa chứ không theo cha Toyota, theo Phật chứ không theo môn sư «maitre pazode» tức «pagoda teacher» Thích Hộ Giác!

HỌA VÔ ĐƠN CHỈ PHÚC BẮT TRÙNG LẠI

Ông Tổng trưởng Văn hóa Giáo dục và Thanh niên Nguyễn Văn Thơ không hiểu «làm ăn ra sao mà xui xẻo thế! Vừa bị Thủ tướng nhấc má «đi điểm hóa» bằng tú tài, bị báo chí đã kích sự bắt tài bất lực đòi ông từ chức, lại bị thêm một quần đề luận quốc văn thư vào đệ thất. Báo chí và cả nghị viện Đô Thành xúm nhau lại màn thịt cái đề thi các ké này. Nhưng ông Nguyễn Văn Thơ không lên tiếng. Ông «wait and see». Chờ vài ông dân biểu tố cáo lão và chờ Thủ tướng máng mả là «cái sự thi vào đệ thất nó đã ma bùn quá rồi, nếu cần tôi mở trường công hết», ông Thơ sẽ nhún vai «Thủ tướng là bậc cha chú, Ngài dạy sao tôi nghe vậy, Ngài bảo tôi làm gì tôi cũng làm khỏi tìm hiểu nguyên do». Rồi vợ ông sẽ nhân danh cả vợ ông lần thượng nghị sĩ để trả lời khéo léo. Rồi Con Ong đòi ông tự xét xem có gương không. Và rồi ông nhất định... «ngồi lại để tranh đấu». Được làm tổng trưởng đầu phải là dễ. Khó lắm chứ. Nhưng làm tổng trưởng thì dễ. Chỉ cần coi Thủ tướng là bậc cha chú, thủ tướng gọi vâng báo dạ và sai làm gì cũng làm là chu rồi. Bên chép bốn câu trong sách «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp Đồng Ấu tặng ông Thơ:

— «Gọi vâng báo dạ con ơi
Vâng lời sau trước con hời chó quên
Công cha nghĩa mẹ khôn đền
Vào thưa ra gửi một nên con người»

Quý vị nào muốn làm Tổng trưởng để «thủ tướng báo sao tôi làm vậy» nên học thuộc bài này.

CỤ NGUYỄN THỂ TRUYỀN LẠI BỊ ĐI TƯỚT

Cụ «cách mạng lão thành» Nguyễn Thể Truyền sau mấy phù cho thuê mắng sét nhật báo Thân Dân lại vừa mới xuất bản Thân Dân trong chiến dịch h xồng chường báo. Lần này Thân Dân lạ lắm. Có ông Nguyễn Văn Sĩ già gốc rễ mà cứ thích nũng nịu giọng gái tơ; Có Diệu Huyền đó. Nghe ông Nguyễn Văn Sĩ xưng Diệu Huyền, em Huyền, cô Huyền cứ như nghe mẹ Tây già kể chuyện kỳ nghệ lấy Tây ấy. Nó vừa tro trên lại vừa vô lý. Có Diệu Huyền tức thì sỉ bán kẹo Nguyễn Văn Sĩ (tài liệu ở cuốn Thi Nhân Việt Nam) giữ mục «Ngồi Chờ Xoi Nước». Cụ Nguyễn Thể Truyền viết «Đường Lối», cuối bài ký tên và thêm chữ «Hết»? Đó là sự báo động «hết» Phong Cảnh mắng sét Thân Dân có mấy câu thơ. Nà Cầu nhớ ám ở như vậy:

Người thân Mỹ
Kẻ thân Nga
Người thân Pháp
Kẻ thân Hoa
Ai thân Việt
Xin cho tôi bẻ
Ai thân dân
Xin cho tôi gãy

Nếu đúng, cụ Nguyễn Thể Truyền nên làm điện vi đã có kẻ thuộc thơ ta. Người ta tưởng Thân Dân của cụ Truyền, nhà cách mạng nổi tiếng nhờ huyền thoại «cái tát tổng đốc Văn Văn Định», sẽ bán chạy nhờ cuốn Bí Mật Saigon. Nhưng nó đi tướt rồi. Được hơn «10 tháng». Thân Dân phải vào bệnh viện Nhi Đồng. Nà Cầu đồn rằng tại Bí Mật Saigon của cụ Truyền không bật mí vụ thi sĩ già lập môn phái thơ Việt Trắng để quyền rũ gái tơ (bị mẹ một cô nàng lên tận tòa báo chửi bằng

thích): không bật mí chuyện chính khứa cho thuê mắng sét để bị chửi ngay trên báo của mình với cái tí 8 cọt. Thêm vào nữa, cụ Truyền đi làm chính trị mà làm báo cụ lại có giám đốc chính trị nên hai cụ chính trị đụng nhau. Xây ra sự đi tướt!

Chú Đỗ Bá Thế kính mến,
Vì chú dễ tính để người ta in tên chú trên báo với chức giám đốc chính trị nên cháu... kẹt. Chú có thương cháu, yêu cầu chú rút cái chức giám đốc chính trị làm cảnh về. Để cháu chửi thằng Ma Cao. Vì nó cũng đang làm giám đốc chính trị báo Con Ong. Mong tin chú.

ÔNG «KHÔNG BỎ PHIẾU CHO LIÊN DANH THIỆU KỲ» ĐÃ XUỐNG NƯỚC

Các nhật báo xuất bản ngày 23-9-1968 đều có đăng cái quảng cáo của ông chủ-báo-phi-thường-khi-biết-mình-đã-bắt-khả-xâm-phạm là ông dân biểu Ngô Công Đức. Quảng cáo rao rằng «Tuin lệnh Hội Chủ Báo, Tin Sáng (ôi, cái tên cầm nhăm của Lý Đại Nguyên) nghỉ một phát trong tuần». Có thể chứ. Ngay đi điểm còn hiểu thăm thía cái câu:

— Đánh đi bốn phương (ấy quên CHÍNPHƯƠNG) còn đề dành một phương lấy chồng.

Nếu như ông dân biểu Ngô Công Đức, nhất định coi Hội Chủ Nhật Báo (nhật báo thời) như cục cứt chó, ông dềch nghĩ và dềch bán 8 đồng 8 trang, chẳng hóa ra ông không thức thời bằng bọn dân biểu Ngô Công Đức đáng đề cao. Một số báo tuần (không có Con Ong vì Con Ong bắt chấp các báo ngày, cứ ra đều dừng nghỉ. Con Ong không sao cả) sẽ cảm ơn ông dân biểu họ Ngô. Nếu Nà Cầu mà bắt hạnh là ông Ngô Công Đức, Nà Cầu vẫn tuyên bố «báo không bỏ phiếu cho liên danh Thiệu Kỳ» nhưng bán 20 đồng 8 trang. Thì sự đổi lập nó mới sáng giá. Chứ đổi lập mà bán rẻ rẻ, tăng phẩm xanh đỏ tím vàng, độc giả mua về để bán ký có lợi thôi. Chưa chắc đã cùng lập trường với ông đâu, ông chủ-báo-phi-thường-khi-biết-mình-đã-bắt-khả-xâm-phạm à!

VIỆN CAO NHẤT

Nhận thấy Viện Đười Uơi và Viện Phún Giao Chi lằng nhằng nhĩ nhố quá. Thịnh thoàng hai viện này thời nhau bằng mồm mà không có ai làm trọng tài hay can khéo. Bởi thế, người ta quyết định thành lập một VIỆN CAO NHẤT để cầm trích hai viện Đười Uơi và Phún Giao Chi. Rất nhiều đười uơi và điếm ra ứng cử. Nhưng có một sự trục trặc là nếu không phải đười uơi chuyên nghiệp hay điếm, hay ma có chuyên nghiệp, có Thập Thành không bằng lòng. Tại sao có quả «ma nớp» này? Muốn biết, hãy đọc GIAO CHI FOR RENT.

CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI

Con Ong số «Đầy Tuổi Tôi» đang được chuẩn bị nặng (có nghĩa là chưa chuẩn bị gì cả). Bạn đọc còn chờ gì mà chưa gửi những mẫu kỷ niệm vui buồn một năm đọc Con Ong về đóng góp với Con Ong Đầy Tuổi Tôi. Sẽ đáng cả những mẫu chữ bới. Chẳng hạn đoạn sau đây:

— «Hiên sư bở chúng mày, Minh Võ, Thương Sinh, Dê Hic Can, Bó 63, Hím, Ma Cao à! Chúng mày lấy tiền của CIA để chửi Mỹ, lấy tiền của «Thiệu Kỳ» để đổi lập. Chúng mày là lũ đánh thuê chửi mướn...»

Hay:
Cả lũ nhà bọn Con Ong chúng mày, chúng mày làm cớ cho thầy Hộ Giác không xong nên mới xoay ra kích đại đức cao cả của các bà...
Vần vắn và vần vắn... Hãy đợi đọc CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI.

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề xén
NGUYỄN VĂN MINH
in tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg